13de. JAARGANG — CURACAO DEN 18n APRIL 1896 — No 642

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl.0.50 voor elken regel meer fl.0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl.0,07½.

ITALIË IN ABYSSINIË

Italië heeft bij Engeland geklaagd over de inmenging van Rusland en Frankrijk in de Abyssinische quaestie. Voor hen, die de ontwikkeling der Italiaansche kolonie in Oost-Afrika gevolgd hebben, klinkt die klacht zoo heel onwaarschijnlijk niet. Een kort overzicht van het ontstaan en de uitbreiding der Italiaansche kolonie aan de Roode Zee zal voor menigeen veel ophelderen.

In 1885 bezette Italië, dat toch ook bezittingen wilde hebben, het kleine eilandje Massoea, op de kust der Roode Zee, en dat door Egypte verlaten was. Daarvoor wilde het den handel met Abyssinië voor zich behouden en haren talrijken emigranten den weg openen naar het meer vruchtbare gedeelte van Abyssinië. Bestond de geheele bezitting langen tijd slechts uit de ongezonde kust van de kleine golf van Arkiko, langzamerhand breidde zij zich uit tot de hoogten van Keren en Asmara.

Te Rome hoopte men geheel Abyssinië onder protectoraat te krijgen van Italië. Men rekende daarbij op de binnenlandsche troebelen, die het land verzwakten, sedert den oorlog ~~met Engeland (1868). In 1889 werd~~ het verdrag van Ucciali gesloten, tusschen het Italiaansche gouvernement en Menelik, koning van Goa, die Jan II als Negus of Keizer was opgevolgd.

In September van datzelfde jaar zond Italië eene vertaling van de overeenkomst aan alle groote mogendheden, die ze beantwoordden; Rusland alleen zweeg. Dit zwijgen moet toegeschreven worden aan het feit, dat de Czaar reeds onderhandelingen had aangeknoopt met Abyssinië, om de Christenen van dat gewest met zijn Kerk te vereenigen. Ook was reeds de toestemming verkregen tot het bouwen van een Russisch klooster en eene kolonie van twee honderd Russen had zich reeds in Abyssinië gevestigd. Rusland was dus goed op weg om invloed en vasten voet in Oost-Afrika te krijgen.

Weinig tijds te voren, in 1888, had Italië besloten een gedeelte der kust van den Indischen Oceaan, ten Z. van kaap Guardafui, te annexeeren, ten einde zich van den handel met Harrar te verzekeren. Doch de moeilijkheden bleven niet uit. Guardafui beteekent: „Waak en vlucht," doch aan vluchten dachten de Italianen toen niet, zij werden daarentegen des te veeleischender. Toen Italië verlangde, dat de grenzen in 't Noorden van Tigre beter getrokken zouden worden (October 1890), hield Menelik zich eenvoudig aan het contract van Ucciali. Daarenboven verklaarde hij den term *„icciallauccial"* uit art. 17, handelende over het protectoraat in Abyssinië, geheel anders dan Humbert. Met de Oostersche taalgeleerden vertaalde hij: „De koning van Ethiopië *kan, als hij wil,* zich van de Italiaansche diplomatie bedienen, om zijne zaken met de andere mogendheden te regelen," terwijl het gouvernement te Rome vertaalde: „De koning van Ethiopië *moet* zich bedienen enz." Menelik, van zijn recht overtuigd gaf den Italiaanschen gezant niet toe. Hij ~~schreef~~ koning Humbert ~~het volgen~~de briefje: „Ik heb gezien dat uwe en mijne verklaringen van art. 17 niet gelijkluidend zijn. Mijne bedoelingen zijn altijd geweest, dat de Ethiopische aangelegenheden *konden* worden afgedaan door bemiddeling van Italië; doch ik ben nooit van plan geweest, mij daartoe te *verbinden.* Uwe Majesteit moest bedenken, dat geen enkele *onafhankelijke mogendheid* in zoo iets zou toestemmen. Als de eer van uw bondgenoot u ter harte gaat, zal Uwe Majesteit zich haasten de gewraakte vertaling te verbeteren en dit verbeterde artikel ter kennis te brengen van alle mogendheden, die de foutieve vertaling ontvangen hebben."

Italië bleef protesteeren, doch Menelik antwoordde: „Is uwe waardigheid er mede gemoeid, wij hebben te zorgen voor de onze;" en de keizerin, die bij dit onderhoud tegenwoordig was, voegde den Italiaanschen gezant toe; „Gij wilt ons als uwe onderdanen behandelen, doch dat zal nooit gebeuren."

Men hield zich voor gewaarschuwd, vooral daar Menelik weldra in staat was, het voorschot der Bank van Florence, dat hij reeds ontvangen had, terug te betalen. Italië wist zich bij overeenkomst van 24 Maart en 15 April 1891 met Engeland te verstaan, om de grens te regelen; op de kaart ten minste. Het wachtte nu slechts op betere tijden, om dit ook in werkelijkheid te kunnen doen. Bij deze regeling werd geen rekening gehouden met de Fransche nederzetting Obock-Djiboetie, in 1862 voor 50,000 fr. aangekocht, noch met Egyptisch Soedan, noch met Abyssinië, dat onafhankelijk wenschte te blijven.

De jaren 1892 en '93 gingen voorbij, zonder dat er verandering kwam in dezen toestand. In Mei 1894 werd de vorige overeenkomst bevestigd en werd Obock aan Italië afgestaan.

Een wetenschappelijk Fransch tijdschrift bevatte in Maart 1895 over deze quaestie een vrij scherp artikel, waaruit duidelijk blijkt, dat Frankrijk Italië niet vertrouwde. Het schreef onder meer:

„Engeland en Italië schijnen heden nogmaals vergeten te hebben het bestaan van onze kolonie Obock-Djiboeti en, wat verwondelijker is, Engeland schijnt niets meer te weten van onze overeenkomst van 1888 over Harrar. Het staat vrijgevig aan Italië een land af, dat het zelf niet bezetten kan. Een vrijgevigheid, die niets kost, is al erg gemakkelijk! Gelukkig bepaalt art. 4 der Fransch-Engelsche overeenkomst met het oog op Harrar:— „dat alhoewel de twee gouvernementen het grondgebied van Harrar zullen eerbiedigen, zij toch het recht voorbehouden, te verhoeden, dat geen andere natie haar invloed uitoefene of rechten verkrijge".—Italië zal zich wel gerechtigd achten, daar vroeg of laat zijne rechten te doen gelden, doch dat zal Frankrijk nooit toestaan. Abyssinië is een vrij land. Alleen met Menelik heeft Frankrijk rekening te houden, om zijne zaken in Obock te regelen. Laten wij onze rechten en die van Menelik handhaven! Dit zal ons des te makkelijker vallen, daar Rusland niets liever ziet, dan dat Abyssinië in macht en zelfstandigheid toeneme."

De gebeurtenissen van den jongsten tijd hebben geleerd, dat de Negus zijne rechten zelf kan handhaven, zonder de gewapende hulp van Frankrijk. De wensch van Franschen en Russen gaat in vervulling.

——(o)——

De Triple-alliantie.

De nederlaag der Italianen in Afrika heeft de quaestie der Triple-alliantie op het tapijt gebracht. Van Fransche en Engelsche zijde is geinsinueerd, dat Italië, door te veel kracht aan zijne koloniale ondernemingen te besteden, in Europa, een *quantité négligeable* zou worden en niet meer zou kunnen beantwoorden aan zijne verplichtingen. De beide keizerrijken van Midden-Europa zouden daarom van zins zijn hun *Dritte im Bunde* eenvoudig los te laten, of althans zekere voorwaarden te stellen, zonder welke het bondgenootschap niet langer van kracht zou kunnen zijn. Natuurlijk zou dan de gesteltenis van Europa een andere worden en wellicht zelfs het bestaande politieke evenwicht tot het verleden gaan behooren.

De Duitsche pers heeft zich gehaast op de insinuaties, van de Engelsche en Fransche bladen te antwoorden. In een officieus communi.

FEUILLETON

Un Audiencia

Alafin, alafin lo mi haja es koe mi a desea tantoe tempoe caba. Lo mi bai cerca Su Excelencia pa papia coe nele pa mi interes. Hopi tempoe caba mi a solicita pa haja un empleo i mi deseo tabata di bira *ontvanger.* Muchoe bez caba otronan a pasa mi, mas koe mi testimonionan tabata bon bon, pero for di tempoe koe mi tabata chikitoe mi tabata disgraciado, ningun cos koe mi a coeminza a sali bon. Tempoe koe mi a bai scool mi a haci toer maloe. Si un of otro a haci cualquier cos, mi tabata responsable; i ora mi kier a duna prueba di mi inocencia mi rabia of mi nervio a haci, koe ningun palabra a sali for di mi boca i mi, pober, tabatin di sufri castigoe, koe otronan a merecé. P'esai koe ansia mi a mira ora jega, koe mi mester a bai cerca Su Excelencia, cordando koe toer lo ta por nada trobe.

Tres anoche largoe mi no por a droemi, i ora mainta kansamentoe a haci mi pega sonjo, mi tabata tormenta di sonjonan terrible, den cual mi a mira Su Excelencia koe un sonrisa di bofon ariba su cara bisando koe el a doena un otro e empleo caba. Ta di comprende, koe mi a toema e sonjonan pa mal sinjal i p'esai lo mi a keda cas si mi no a pidi un audiencia caba, awor mi *mester* a bai.

Dos ora promer koe lo mi bai mi tabata sinta den mi kamber toer bistir caba. Mi corbata i mi chilet blancoe tabata lombra manera nieve; i rok koe mi a bisti mi a fia di mi bisinja, un zapaté koe a bistiele un bez den su bida, esta dia koe el a casa, p'esai e rok a parce nobo. Mi kastol mi a fia di jioe di e zapate, pero pasobra e tabata miembro di un sociedad el a bistiele hopi bez caba, asina koe mi no por a bisa ki color e castol tabatin, e no tabata pretoe pero cora tampoco, di toer dos color e tabatin un poco.

Mas koe diez bes mi a kita i bisti trobe mi guanta i alafin tabata un mitar o... anda promer koe lo mi drenta den kamber di e ministro. E zapaté a papia algun palabra pa doena mi animo, mi no a tende nada, i koe mi testimonionan den sacoe di mi rok mi a bai.

Tabata den luna di Juli i tabata haci bon calor, pesai mi a camna banda di casnan den sombra cordando ariba respondi i preguntanan koe Su Excelencia lo haci. Camnando asina cabez abao mi a tende un gritoe i na mes ora cos pisar a cai ariba mi castol haltoe, ta primintiele abao i ta daal mi cabez bon duroe. Un momentoe mi a para manera mortoe, wardando koe henter e cas lo cai ariba mi, pero esai no a socede, solamente mi tabata sinti santoe i awa pasa ariba mi cara i p'esai coe forza mi a kita e castol for di mi orea i wowo.

Mi por a jora ora mi a mira e castol fia, no mi ta hera e no a parce castol mas, caba mi a ripara koe mi corbata, chilet i rok tabata toer sjusji i muha. Causa di toer esai tabata droemi delanti di mi pia: un wea di flor koe a cai for di tercero piso.

Jen di duele mi a corda ariba mi estado tristoe, ora mi a tende grita: „Mi cieloe! Mi bonita wea di flor!" Esai tabata muchoe, mi a perde mi pacenci, ta hisa cabez i mi a mira un mucha muher para ariba balkon.

"E wea di flor, no bal nada, señorita," mi dici, pero mira den ki estado bo imprudencia a trece mi."

"O, e wea di flor no a......"

"El a cai ariba mi cabez. Mi castol ta toer danjar i mi cabez ta heridar!" E mucha muher a drenta cas i mi a tende mitar di un ora bati.

Coe ansia mi a corda koe asina mi no por a bai cerca e ministro. Mi no tabatin otro panja, i mas koe lo mi tabatin, mi no tabatin tempoe mas pa bai cas i bisti otro; p'esai mi a drenta e cas cordando koe tabata obligacion di e señorita di larga limpia mi panja. Koe mi castol por a drecha, mi no tabata kere, pero podiser nan tabatin un otro pa mi.

Un criar a contra mi i el no por a larga di hari ora el a mira panje. Rabiar mi kier a bisele di no hari, ora un porta ta habri i e señorita a sali. El a tira un bista di compacion ariba mi i esai a kalma mi i mas tantoe ainda pasobra el a pidi mi drente den kamber.

„O, señor, mil bez mi ta pidi bo pordon," el dici, mi tabata bacia awa ariba mi flornan i pa disgracia e wea a cai. Mi no ta spera, koe señor a haja un disgracia, sino lo mi manda busca un dokter."

"O no Señorita, esai no ta di mester," mi a responde, „No ta tantoe cos, mas koe mi cabez ta haci duele un poco." I mi a pone manoe ariba mi cabez i ta sinti koe el a bira mas grandi koe e tabata promer.

„Mi cabez ta nada, Señorita, pero mi panja!"

„O, esai lo mi paga i........"

„No Señorita, esai no. Solamente mi ta pidi bo koe bo criar por limpia mi panja un poco. Mi no por perde ningun momentoe, un ora mi mester ta cerca ministro, anjanan largoe mi a spera ariba esai, mi ta tira mi fortuna afor si mi no bai."

El a curi bai na porta i a bolbe un poco despues koe su criar.

E ta sigi.

qué is door de *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* het denkbeeld van een ontbinding der triple-alliantie verworpen. En van zijn kant heeft óók het Oostenrijsche regeeringsorgaan, het *Fremdenblatt*, de meening te kennen gegeven, dat Italië bij Duitschland en Oostenrijk tot handhaving des vredes behoort en dat het bondgenootschap door geen momenteelen tegenslag van een der aangeslotenen tot wankelen kan worden gebracht.

Dat deze quaestie juist nú met zooveel nadruk wordt ter sprake gebracht, zou volgens den Romeinschen correspondent der *Vossische Zeitung* voortvloeien uit de omstandigheid, dat het Verbond den 6 Mei 1897 afloopt, maar nog zes jaren van kracht blijft, als het niet een jaar van te voren wordt opgezegd.

De quaestie rijst derhalve: zal een der mogendheden de alliantie opzeggen, ja, dan neen? Te oordeelen naar hetgeen door de officieuze Duitsche en Oostenrijsche bladen is geschreven, kan deze vraag nú reeds in ontkennenden zin worden beantwoord, want dat Italië uit eigen beweging uit het verbond zou treden, is voorshands niet aan te nemen. Italië kan slechts als deelhebbende aan dat verbond een zeker vertoon maken in Europa. Het is verreweg de minste der drie midden-Europeesche mogendheden en zoekt zijn kracht te verhoogen door met twee machtiger rijken samen te gaan. Dat men aan deze zijde der Alpen zijn beteekenis dan ook niet overschat, kan blijken uit hetgeen een Duitsch blad over de verhouding der jongste „groote mohendheid" tot de beide geällieerde staten schrijft en hier volgt: „De Franschen koesteren met voorliefde de meening, dat voor het Duitsche Rijk en Oostenrijk-Hongarije het koninkrijk Italië wegens zijne zwakte slechts een lastige bondgenoot is. En nadat deze zwakte in Afrika weer zoo duidelijk aan 't licht is gekomen, acht men de breuk onvermijdelijk. In Duitschland en Oostenrijk heeft men echter het toetreden van Italië niet zoozeer op prijs gesteld, wijl het veel soldaten en schepen kan fourneeren, maar enkel omdat het, als behoorende tot de triple-aliantie, geen bondgenootschap met Frankrijk kan aangaan. Wil Frankrijk dus Duitschland aanvallen, dan is het niet in den rug gedekt en dit zou zelfs dán lastig zijn, wanneer Italië inderdaad zoo zwak was, als men wil doen voorkomen. Zelfs als neutrale mogendheid zou deze staat in geval van oorlog voor Frankrijk van groote waarde zijn. Duitschland en Oostenrijk vinden derhalve geen aanleiding, om zich van hun bondgenoot, die op dit oogenblik door een ongeluk wordt getroffen, los te maken. Zij organiseeren zich echter zóódanig, dat zij, met of zonder Italië, hun positie kunnen handhaven."

Vooral deze laatste zin is teekenend. De lezer kan daaruit opmaken, welk een inferieure rol het koninkrijk Italië in de triple-allantie speelt. Men gebruikt het slechts om Frankrijk een weinig in toom te houden en men rust zich inmiddels zóó sterk uit, dat men den Italiaanschen broeder desnoods zou kunnen missen.

De kans, dat Italië zich te eeniger tijd uit het drievoudig verbond terugtrekt, is dan ook niet geheel uitgesloten. Daargelaten nog, dat het de rol van groote mogendheid slechts met de uiterste krachtsinspanning kan spelen, protesteert een machtige partij in het land tegen dit verbond en verlangt zij aansluiting bij Frankrijk. Zoolang koning Humbert regeert, zal hiervan echter wel geen sprake wezen, daar hij een warm voorstander van de triplo-alliantie is.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Bij Gouvernements-beschikking dezer maand is bevorderd:

1°. tot brigadier bij de brigade maréchaussées de maréchaussée der 1. klasse bij dat korps Bastiaan Bordes;

2°. tot maréchaussée der 1e. klasse bij gemeld korps de maréchaussée der 2e. klasse H. C. Tweeboom;

is aan den brievenbesteller J. Jorna ontslag uit 's lands dienst verleend.

Bij Gouvernements-beschikking dezer maand is de heer H. van den Brink, Predikant bij de Nederlandsch Hervormde Gemeente te Maarssen, benoemd tot Predikant bij de Vereenigde Protestantsche Gemeente alhier.

Bij Gouvernements-beschikking dezer maand is aan den Heer Pieter Erkens Gorsira alhier, voor den duur van zestig achtereenvolgende jaren, de uitsluitende concessie verleend om op het eiland Curaçao een vast of vlottend droogdok te bouwen of daar te stellen en te exploiteeren.

——

Hr. Ms. *Sommelsdijk*, commandant J. Cardinaal, is gisterenmorgen naar zee vertrokken tot het houden van oefeningen gedurende een achttal dagen. *Cur. Cour.*

——

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Anna V. de Linde, Luisa H. de Raven, Amalia Reiniers, M. & J. Cardoze, Penha Henriquez & Co 2, Elias Capriles, Dorotea Maartus, Fritz Raune, César Van den Eijnde, M. D. Senior, H. A. Uhlenbroek, Eduardo Ospicio buberlin, Josefa A. de Macia, J. R. van der Linde (aang.), J. B. Gorsira (aang.).

——

El Imparcial, die aan het hoofd van zijn nummer van 17 April een brief uit den vreemde plaatst, waarin met zooveel lof over ons eiland gesproken wordt, dat de vaderlandlievende harten van Curaçao bij de lezing er van ongetwijfeld blij le zullen kloppen, *El Imparcial* deelt het volgende mede omtrent *San Domingo*.

„De bladen die wij laatstelijk uit deze Republiek ontvingen, bevatten geen meldenswaardige berichten, hetgeen aanduidt, dat er vrede in het land heerscht; desniettemin werd hier gisteren (16 April) het bericht *(la calorosa nueva)* ontvangen, dat de minister van oorlog, de heer *Ramon Castillo* en de gouverneur van San Pedro de Macoris, de heer *José Estay* op bevel van President Heureaux zijn doodgeschoten.

—De *Oficina Maritima*, gewoonlijk snel- en welingelicht, zegt aangaande HAITI, dat de nieuwbenoemde President *Simon Sam* voor korten tijd door den onlangs overleden Hyppolite tot minister van oorlog werd benoemd. Men veronderstelt — aldus El Oficina — dat de Nationale Vergadering met zijne benoeming de hoop heeft willen uitdrukken, dat hij in de politieke voetstappen van zijn voorganger zal treden. Hij zal de handen vol hebben, want er worden oproerige bewegingen gevreesd van den kant van *Manigat, Boisrond, Canal, Anselme, Prophete* en andere partijhoofden, die zich thans nog als bannelingen in den vreemde bevinden. Tot op dit oogenblik heerscht er in HAITI nog volmaakte rust en niets toont, dat de benoeming van den heer *Simon Sam* de geringste ontevredenheid in den lande heeft verwekt.

——

Onlangs hebben wij, niet zonder reden, in een paar entrefilets *El Cronista* op de vingers getikt.

De tikjes zijn raak geweest en gevoelig ook! Nummer 40 van *El Cronista* leverde de proef op de som. Men kent den eigenaardigen trek in onze Columbiaansch radicale logeergasten: de bron hunner marktwelsprekendheid vloeit rijker, naarmate zij een meer verdiende terechtwijzing ontvangen.

Welnu die bron overstroomt in het bedoelde nummer een paar kolommen.

Zeker die elocuentie is juist niet aanbevelenswaardig; zij geeft bovendien bedroevende inlichtingen omtrent den staat der beschaving bij Columbia's radicalen en haar triomfen verdienen niet eens den naam van Pyrrhus-overwinningen; edoch in zooverre de werking dier vulgaire welbespraaktheid het bewijs levert, dat wij den vinger legden op een wondeplek, inzooverre bevat zij ook de kiem van beterschap en dit verheugt ons.

Gaarne doen wij *El Cronista* de eer van te gelooven, dat zij deze kiem tot ontwikkeling en wasdom zal weten te brengen. En wij twijfelen niet, of, als de pijn der aanraking maar eens over, is, dan zal de Redactie van het krantje dankbaar jegens ons gestemd worden.

BUITENLAND.

Italie.— Markies Di Rudini heeft in de Italiaansche Kamer het ministerieele program ontvouwd. Natuurlijk begon hij met de Afrikaansche aangelegenheden te behandelen. Hij verklaarde op de eerste plaats, dat de tekortkomingen en fouten in de leiding der Afrikaansche expeditie streng zullen gestraft worden, een verzekering, welke niet opwekkend voor generaal Baratieri klinkt. De regeering kan nog geen nauwkeurige inlichtingen geven over de jongste gebeurtenissen, maar dat de toestand ernstig is, blijkt uit het feit dat aan generaal Baldissera volmacht is geschonken. Den sen Maart is bevel gegeven, over den vrede te onderhandelen op de voordeeligste voorwaarden, hetgeen bewijst dat het vorig kabinet de noodzakelijkheid inzag, om den vrede te verhaasten. Generaal Baldissera heeft bericht, dat hij de tweede helft der versterkingen die nog niet vertrokken is, niet noodig heeft. Wij zullen, vervolgde de minister, de vredesonderhandelingen met voorzichtigheid, fierheid en waardigheid voortzetten. Intusschen zullen de vijandelijkheden worden voortgezet (!) en niet worden gestaakt voordat geschikte voorwaarden zijn bedongen (?) Welke ook de kans der wapenen moge zijn, wij streven niet naar de verovering van Tigré (dit wilde Crispi wèl, gelijk men weet en, leidde tot den oorlog met Menelik), en wij zouden het afslaan zelfs al wordt het ons aangeboden [!] want wij zullen in Ethiopië noch overheersching, noch noch roem, noch rijkdom vinden. Wij moeten onze positie als groote mogendheid niet verzwakken en wij willen geen protectoraat over Abessinië. (Ook dit laatste wilde Crispi.)

Om een passenden vrede te verkrijgen, moeten wij ons dus gereed maken tot voortzetting van den oorlog, vervolgde di Rudini. Wij vragen 140 millioen lire tot 31 December 1896 en zullen ons deze som versenaffen door kredietoperatiën binnen het rijk, op die wijze dat zoo weinig mogelijk ten laste van het loopende dienstjaar komt, maar wij zullen maatregelen moeten nemen voor het begrootingsjaar 1896—97: daartoe zullen wij te zijner tijd een voorstel doen. Wij moeten streven naar een blijvenden toestand in Afrika en het leger verbeteren „in verhouding tot het budget."

Daarna ging de minister tot de behandeling van binnenlandsche aangelegenheden over. Het kabinet wil de openbare vrijheden meer dan tot dusver verzekeren en de monarchale instellingen tegen elken aanval verdedigen. Voor de pacificatie en de sociale belangen des lands zal worden gearbeid. Tegenover het buitenland zal de oude politiek worden gehandhaafd. Met een pathetische verklaring, gelijk in zulke omstandigheden niet kan worden gemist, besloot de minister zijn program.

De belangstelling was zeer groot, want de zaal was dicht bezet en op de tribunes verdrong men zich. Crispi was wijselijk absent gebleven. Onder het voorlezen der verklaring werd Di Rudini telkens toegejuicht, en men hoorde enkel teekenen van goedkeuring. De hulde, die hij aan het leger bracht, werd met eenparig applaus, zelfs van de uiterste Linkerzijde, ontvangen.

De minister vroeg, na de lezing, de urgentie voor de kredietwetten en de benoeming van eene commissie van 9 leden om die te onderzoeken; de commissie zal door den voorzitter der Kamer worden benoemd. Dit werd met bijna algemeene stemmen aangenomen.

De beide radicale afgevaardigden Imbriani en Cavalotti spraken hunne voldoening uit over de verklaringen der regeering met betrekking tot Afrika. Eerstgenoemde gaf echter te kennen, dat hij een tegenstander is van de triple-alliantie en dat hij het noodig vindt Crispi in staat van beschuldiging te stellen.

De oud-minister Sonnine verdedigde Crispi, die ook vrede wilde. Generaal Baldissera had verlof gevraagd over den vrede te onderhandelen, maar het kabinet-Crispi was reeds afgetreden en kon de vraag niet meer beantwoorden. Generaal Mocenni, de vroegere minister van Oorlog, verklaarde met kalmte het oordeel over het vorig kabinet af te wachten, als alle stukken zullen gepubliceerd zijn. Spreker bevestigde dat generaal Baldissera had verlangd vrede te sluiten. Markies Di Rudini antwoordde, dat alle documenten zoo spoedig mogelijk zullen gepubliceerd worden. Hij is niet voornemens de vorige regeering te beschuldigen en trachtte aan te toonen, dat het tegenwoordig kabinet niet om vrede is gaan bedelen.

—Het nieuwe Italiaansche ministerie is in de binnenlandsche pers niet met onverdeelde instemming ontvangen. De Loge, die met leedwezen haar grooten kampioen Crispi heeft zien heengaan, voelt voor Di Rudini slechts een zeer gematigde sympathie en de liberale pers is het nieuwe kabinet derhalve weinig genegen. Van zijn kant heeft ook de koning niet dan met weerzin Crispi losgelaten. Hij weigerde zelfs di Rudini rechtstreeks met de vorming van een kabinet te belasten en droeg deze taak op aan generaal Ricotti, die echter de conditie stelde, dat de markies premier zou worden. Rudini is nl. een van Crispi's meest geduchte tegenstanders. Als bizonderheid wordt voorts door een katholiek blad gemeld, dat hij tot de persoonlijke vrienden van kardinaal Rampolla behoort en hoewel gehecht aan de regeerende dynastie, den Paus betrekkelijk sympathiek is. De markies wil een gematigde politiek volgen en men vertelt van hem, dat hij de centralisatie, welke van Italië één rijk heeft gemaakt, niet goedkeurt. Zelfs zijn er, die op hem hunne hoop bouwen voor een betere regeling van de betrekkingen tusschen het Vaticaan en het Quirinaal, maar de kans, dat deze hoop in vervulling zal gaan, schijnt voorshands uiterst gering.

De Parijsche *Matin* bevat een merkwaardig verhaal met betrekking tot het kamer-arrest, dat den kroonprins door zijn vader is opgelegd. Laatsgenoemde had, na den slag van Adoua, zijn zoon naar Rome ontboden, om diens oordeel te vernemen. "De toestand schijnt mij ernstig genoeg" zeide Z. M., "om uw opinie daarover te vragen." De prins aarzelde een oogenblik, maar toen de koning aandrong, antwoordde hij aldus: "Daar dit de eerste maal is, dat Uwe Majesteit mij de eer aandoet naar mijne meening te informeeren, veroorlove zij mij ook deze onomwonden uit te spreken: Francesco Crispi voert het land en de dynastie naar den afgrond." De koning, die zulk een aanval op zijn gunsteling in 't geheel niet had verwacht, ontstak in hevigen toorn en gaf in zijne hoedanigheid van opperbevelhebber der armee zijn zoon een paar dagen arrest. De gebeurtenissen te Milaan, te Florence en te Rome en elders hebben Umberto echter doen inzien, dat de kroonprins ten opzichte van zijn oordeel over Crispi niet alleen stond en toen uit de volksdemonstraties elken dag duidelijker bleek, dat de kroon gevaar liep, wanneer de oude revolutionnair aan het bewind bleef, moest hij hem eindelijk wel zijn ontslag geven, zij 't dan ook à contre coeur. Het prestige van den Koning, dat toch reeds niet groot was, is door deze crisis zeer verminderd.

Frankrijk.— Het Fransche ministerie-Bourgeois heeft een handigen zet gedaan. Het heeft een lid van het Maison de France, prins Henri van Orleans, zoon van den hertog van Chartres, benoemd tot ridder van het Legioen van Eer en de prins heeft deze benoeming aangenomen. Zooals men wellicht weet, bemoeit de prins zich niet met de politiek en is hem de onderscheiding verleend voor een lange wetenschappelijke reis in Tonkin, China en In-

dië. Dat de decoratie dubbel en dwars is verdiend, zal niemand ontkennen, maar desniettemin wordt de regeering heftig aangevallen over haar besluit. Hare volgelingen, de radicalen en socialisten, zijn buiten zich-zelven van toorn en verontwaardiging. Hoe! een rood ministerie, een ministerie, dat zijn steun zoekt bij de uiterste Linkerzijde, verleent het ridderkruis aan een prins, aan een lid van de oude koningsfamilie! Dat is een misdaad en daarvoor moet Bourgeois boeten! Men verhaalt vermakelijke staaltjes van de beroering, waarin deze gebeurtenis de beide radicale corypheeën Goblet en Pelletan heeft gebracht. Schuimbekkend van woede begaven zij zich naar het kabinet van den minister-president om hem met verwijten en dreigementen te overladen. Moest men hen gelooven, dan zou de regeering de Republiek hebben verraden, van hare positie hebben misbruik gemaakt, ja, de Monarchie op de been hebben geholpen. Prinsen kunnen en mogen niets goed doen voor deze mannen der gelijkheids-theorie (!) Het leven móet men hun laten, nu ja, maar hen op gelijke lijn stellen met andere menschen, hunne verdiensten huldigen, hunne talenten erkennen, neen, daarvan mag geen sprake zijn, dat is in strijd met de "verdraagzaamheid" van staatslieden (?) als Goblet, Pelletan en hoe zij verder mogen heeten.

Van den anderen kant zijn ook de monarchalen pur sang verontwaardigd. De prins had, zoo redeneeren zij, de onderscheiding niet moeten aannemen; door dit wel te doen heeft hij de Republiek erkent en versterkt, heeft hij het Huis, waartoe hij behoort, verkleind. Op deze critici zal Bourgeois zich ongetwijfeld beroepen tegen de aanvallers van de Linkerzijde.

— Een nieuw staaltje van het specifiek maçonnieke karakter van de tegenwoordige Regeering heeft men te „genieten" gekregen bij het bezoek van president Faure aan Niza. Tot de autoriteiten en colleges, welke daar den heer Faure hunne opwachting kwamen maken, behoorde ook een deputatie van de vrijmetselaarsloges van Frankrijk's Zuid-Oosten, aan welks hoofd de senator en predikant (!) Desmons stond. In de toespraak welke deze predikant-maçon hield kwam o. a. de volgende zinsnede voor: „Allen die op dit oogenblik voor u staan gevoelen gelijkelijk een even groote achting en sympathie voor het ministerie dat moedig en rondborstig met u strijdt voor de verzekerde zege in ons land van de Republiek en van de vrijheid."

Ook de Parijsche correspondent der *N. R. Ct.* levert een bijdrage tot de groote macht der Maçonnerie onder het tegenwoordig regime. Van een Parijzenaar, die nog al eens in de gelegenheid is om achter de schermen te zien, vernam de correspondent het volgende: „Het ministerie Bourgeois wordt gesteund door de vrijmetselarij, en de mannen van het centrum (opportunisten) zijn voor het meerendeel of vrijmetselaar, óf zij hebben voor hun verkiezing met den invloed der loges rekenschap te houden."

Dezelfde correspondent zegt. „Sedert president Faure Nizza heeft verlaten, heeft zijn rondreis zeer beslist het karakter aangenomen van een propagandatocht voor het ministerie. Te Marseille heeft zelfs de prefect hem gelukgewenscht met het feit van Bourgeois tot de regeering te hebben geroepen. Maar tegelijkertijd verorloven de manifestanten, gelijk aan den *Figaro* geseind wordt, zich allerlei ongepaste aardigheden tegenover het staatshoofd. Te Antibes werd Faure een lijkkrans vereerd. Te La Ciotat speelt een muziekkorps bij zijn voorbijgaan den doodenmarsch van Chopin en bij het bezoek van de werven der Messageries Maritimes rijst en daalt ter zijner begroeting op het vereenigingsgebouw der werklieden een vlag met reusachtigen rooden strik."

—Hoe de belasting voor de religieuzen, genaamd "la loi d' abonnement," werkt, blijkt uit het volgende: Op de vraag „Kunt u door een voorbeeld het verschil aantoonen tusschen de belasting door leeken en die door religieuzen te betalen? antwoordt een rechtsgeleerde: Veronderstel dat 3 personen samen een huis bewonen, waar zij 1000 francs huur voor betalen, en dat zij te zamen 214,000 francs bezitten. Zijn zij leeken, dan betalen zij aan personeel en meubilair de som van frs. 46.91. Worden zij *religieuzen*, dan betalen zij:

1° deze .... frs. 46 91
2° 4 pCt. van den interest hun kapitaals, berekend à 5 pCt. dus .... „ 428.—
3° 30 centimes per 100 frs. van hetzelfde kapitaal, te weten „ 642.—
4° 4 pCt. van de huur .... „ 40.—

Te zamen .... frs. 1156.91

Leeken betalen dus frs. 46.91 onder dezelfde omstandigheden, waarin religieuzen frs. 1156.91 moesten betalen, als zij zoo dwaas waren zich te onderwerpen.

— Zooals bekend is, zijn de geestelijken in Frankrijk nog immer in gespannen verwachting over de zaken, die komen zullen. De *loi d'abonnement* (kloosterbelastingwet) trof de religieusen. — eene wet op de vereenigingen hangt hun boven het hoofd, daarna zullen de seculiere priesters aan de beurt komen, en zal de "wet op het concordaat" of "op het budget" aanrukken.

Intusschen hebben de priesters hun plicht begrepen en zich door geheel het land georganiseerd. Er bestaat dus reeds eene *Union sacerdotale de défense* (verdediging tot verweer der priesters), die bereids is gevestigd in Tarbes, Besançon, Bayonne, Luçon, Sens, Vannes, Autan, Grénoble, Limoges, Saint Claude, Saint Brieuc, Quimper, Perpignan. Over geheel het land verspreid, gelijk deze plaatsen aanduiden, mogen wij hopen, dat deze bond in nog veel meer steden eene afdeeling zal hebben opgericht, en heilzaam werken zal tegen de groote gevaren, welke het Katholieke Frankrijk van de zijde der *vrijheidlievende* Broeders∴ dreigen.

Het doel is: gezamenlijke verdediging, gezamenlijk optreden en bekostigen. En dat het ernst is, begrijpt de anti-clericale pers. Reeds wordt zij voorzichtig, vreezende telkens voor eischen van eenige duizenden francs schadevergoeding te zullen staan.

Hoe de partij dier pers over zich zelve denkt, leert ons het onlangs voorgevallene in het proces Marie Michel-Cauvin.

De advocaat-generaal zeide in zijn réquisitoir het volgende:

"Welke is toch de achtenswaardigheid van Cauvin? Ge hebt vier broeders gehad, Cauvin; één is vervolgd wegens diefstal. Hij heeft mogen genieten van een alibi-bewijs. „Maar wij weten toch allemaal, welke waarde een alibi-bewijs heeft."

Toen hief mr. Decori, de advocaat van Cauvin, de handen omhoog! Er was wel reden voor! De advocaat-generaal constateerde hier, dat het meest gangbare bewijs van onschuld van Panamisten, Lebaudisten, Artonisten, enz., enz., namelijk het alibi, geen waarde heeft! Nu, men wist het al lang in de Kamer, in het ministerie, in geheel het land. Maar het is toch wel aardig een advocaat-generaal te hooren bekennen, dat het gerecht van het land, waar hij in functie is, een groote knoeiboel is. Onpartijdig is het oordeel zeker.

Minder onpartijdig is, de handelwijze van Felix Faure te Marseille.

Daar ontving hij op zijne Loge-zegetocht ook de geestelijkheid.

Nu bestaat er niets natuurlijkers, dan dat correspondenten opteekenen, wat door regeeringspersonen wordt gesproken. Zoo ook zou dit dus plaats hebben met Faure.

Mis! En waarom? Omdat het een R. K. priester betrof.

De redacteur van de *Écho de Notre Dame de la Garde*, de Eerw. heer Brieugne, begon, terwijl de president sprak, op te teekenen de gulden woorden, die Z. Exc. uitte.

"Als gij geëindigd zult hebben met schrijven, zal ik doorgaan met spreken," riep de president hem toe op onvriendelijken toon.

De *Echo de Paris* (een zeker niet "clericaal" blad) vindt deze manier van doen "wel wat kras."

Oostenrijk. — Er is zoo vaak geklaagd over de wanverhoudingen in Oostenrijk geschapen door de heerschende partij, welker rijk echter zijn einde nadert, dat een nieuw staaltje van de rechtmatigheid dier klachten wel op hare plaats is.

De Gallicische afgevaardigde Szepanowski riep in den Rijksdag de hulp van den Staat in ten bate der Gallicische petroleumbronnen-industrie, die volgens hem behoefte aan regeeringssteun had.

Hiertegen kwam dr. Steiner op.— Hij zeide 1° dat Szepanowski zelf een der grootste aandeelhouders is; 2° dat die aandeelen van 250 florijnen nu 840 aan de beurs te Weenen worden verhandeld; 3° dat de bron in kwestie, die van Schodiena, verleden jaar 25 pCt. winst uitkeerde.

Men moet toch eene zeldzame mate van.... onverschrokkenheid hebben, als men op zich neemt den "nood", waarin zulk eene zaak verkeert, te bewijzen!

Hoe de aanvrager er af kwam, na deze opmerkingen van dr. Steiner, kan de lezer wel raden, en evenzeer dat Szepanowski tot de felle tegenstanders der christelijk-socialen behoort.

—In een Weener correspondentie van de *N. R. Ct.* leest men o. m. het volgende over dr. Lueger, den hoofdman der Christelijk-socialen:

Twee dingen zijn hem onveranderd trouw gebleven: zijn voorliefde voor de Kerk en zijn vereering voor den keizer. Hij is vroom en zwartgeel, zooals men dat hier, met een toespeling op de kleuren van het keizerlijk wapen, zegt. Verder was hij een brave zoon voor zijn ouders, en is hij een hartelijke broeder voor zijn zusters, uit liefde voor wie hij ongehuwd is gebleven, en die hem daarom op de handen dragen. Toen Lueger eens op een bergtoer een gevaarlijk gedeelte moest passeeren, prevelde hij voortdurend een Vader Ons, en het gevaarlijke gedeelte achter den rug hebbende, zeide hij met een gevoel van opluchting tegen zijn metgezellen: „Ik heb gebeden." En als student lag hij steeds met de nationaalgezinde Duitsche kameraden overhoop.

Clericaal en „schwarz-gelb" te zijn en dan niet als burgemeester van Weenen erkend te worden, dat grieft Lueger diep en verklaart zijn innigen haat tegen den Pool Badeni. Die teleurstelling maakt zijn oorspronkelijk gemoedelijke, vrije en ongegeneerde welsprekendheid bitter. Want zijn redevoeringen zijn echt Weensch, evenals zijn heele persoon. Zijn woorden worden gekenmerkt door een krachtige beeldspraak, door frischheid van betoog, door groote gevatheid en oorspronkelijken humor. En er zou niets op aan te merken zijn, als zij niet zoo agressief en grof waren. Hun grondtoon is ordinair, maar dat verklaart de macht van zijn tong over het volk. Trouwens de tijd om zijn eigen ik te polijsten, om de scherpe kanten er van af te vijlen, ontbreekt hem, bij zijn voortdurende jacht naar populariteit. In één woord, Lueger is een vreemd mengsel van een goeie kerel en een eerzuchtige, die hooger op wil.

Dit is nu de man, waaraan op het oogenblik bijkans heel Weenen met hart en ziel hangt, en wiens gewicht door zijn herhaalde herkiezing zoo is toegenomen, dat zijn al-of niet-erkenning heelemaal het karakter heeft gekregen van een duel tusschen Badeni en Lueger, en daarom een zaak van groot staatkundig gewicht geworden is."

Men moet bij de lezing van dit stukje voordurend in 't oog houden, dat de schrijver liberaal en daardoor tegenstander van den leider der christelijk-socialen is. In elk geval blijkt echter uit de schets, welke hij van den leider der Weener anti-liberalen geeft, dat deze niet zoo slecht en gevaarlijk is, als hij soms door andere liberalen wordt afgeschilderd.

Egypte.— Eén ding moet men John Bull nageven: hij is slim. En zijn slimheid openbaart zich vooral in de Egyptische quaestie. Reeds tallooze malen werd hij aangemaand zijne troepen uit het land van den Nijl terug te trekken, maar steeds wist hij een voorwendsel te vinden, om de bezetting te handhaven. Nú eens waren het binnenlandsche beroeringen, dàn weer aanvallen van de Derwischen in Soudan, die hem met een onschuldig gezicht tot de mogendheden deden zeggen: Gij ziet hoe moeielijk ik hier kan gemist worden; de Egyptenaren kunnen het alleen niet af; ik moet blijven om de orde en veiligheid te verzekeren; maar zoodra de zaken in 't reine zijn gekomen, ga ik weg, daar kunt gij op rekenen." Nu wordt de op touw gezette expeditie tegen de Derwischen wel een weinig verdacht. Want zoolang er in Egyptisch Soudan of aan de grenzen van dit land gestreden wordt, kan er natuurlijk geen sprake van zijn, dat Engeland zijne bezetting terugroept. Soudan grenst aan de Italiaansche kolonie aan de Roode Zee en nu geven de militaire tegenspoeden der Italianen een welkome gelegenheid, om tusschen beide te komen. Op verzoek van lord Cromer, die de Engelsche regeering te Cairo vertegenwoordigt en daar feitelijk het bewind uitoefent, zoodat zijn verzoek een bevel wordt, heeft de regeering van den Khedive besloten troepen naar den Bovennijl te zenden, om Dongola of de omstreken dier stad, weder te veroveren. Dientengevolge zal de Engelsche bezetting, in stede van te worden verminderd, met 1000 man worden *versterkt*, ten einde te Cairo een gedeelte der troepen aan te vullen, welke tegen de Derwischen worden gezonden. De expeditie zal 9000 man sterk zijn.

In het Engelsche Lagerhuis kwam de zaak natuurlijk ter sprake. De viceminister van Buitenl. Zaken Curzon verklaarde, dat de berichten van een voorgenomen oprukken der Derwischen in de richting van Dongola, de expeditie noodzakelijk maken. Het gevaar, waardoor Kassala bedreigd wordt, moet zijn terugslag doen gevoelen in Egypte. De nederlaag der Italianen bij Adoua vermeerderde de ongerustheid; spreker kende echter den moed der Italiaansche troepen en verwachtte, dat zij de eer der vlag zouden hoog houden. De Italianen voeren niet alleen strijd tegen de Abessiniers, maar houden Kassala bezet, en als de Derwischen door een overwinning worden aangevuurd, zouden zij een gevaar worden voor Italië en Egypte, maar ook voor de Europeesche zaak, nl., de zaak der beschaving. Er werd dus besloten, dat in het tegenwoordig en blijvend belang van Egypte, een expeditie zal uitrukken naar Akashe op ongeveer tweederde van den afstand tusschen Wady-Halfa en Dongola. Of de expeditie tot Dongola zal doorgaan, hangt niet alleen af van militaire, maar ook van politieke en financieele overwegingen. De regeering hoopt, dat de expeditie een afleiding zal wezen voor de Italianen, die te Kassala belegerd worden en Egypte zal redden uit het dreigend gevaar, dat, als men er niets tegen deed, weldra geduchte verhoudingen zou kunnen aannemen. *(Toejuichingen.)*

Berthelot, de Fransche minister van buitenlandsche zaken, heeft tegen het plan tot eene Engelsch-Egyptische expeditie tegen de derwischen een tamelijk vijandige houding aangenomen. 't Is het oude liedje: Frankrijk kan het niet verkroppen, dat het zich indertijd zijnen invloed in Egypte heeft laten ontsnappen, en dat de Britten er nu feitelijk de baas zijn. Altijd dringt het, hoewel te vergeefs, op eene ontruiming van Egyte aan, en men begrijpt, dat eene expeditie, die ten doel heeft, het bezit van Egypte door Engeland te vergrooten, zoodat er Britsche verdedigingsposten in Dongola moeten blijven, den Franschen niet toelacht. Zij trachten Egypte weer te spelen in handen van Turkije, dat er in naam de heerscher over is en een ledepop is in Ruslands handen.

Het zonderlingst is echter, dat het optreden van Berthelot niet door de bladen wordt goedgekeurd. Hoewel zij weten, dat Berthelot een onderhoud met den Russischen gezant Mohrenheim over het geval heeft gehad, keuren zij de krasse houding van Berthelot af, omdat deze van de-

Egyptische kwestie een Engelsch-Franschen twist zou maken, en ze mag niet verkleind worden : ze moet een Europeesche kwestie blijven.

De Engelsche regeering gaat echter rustig haren gang. Ze heeft aan de mogendheden, die deel hebben aan de contrôle over den Egyptischen schuldenlast, de vraag gesteld, of een gedeelte van het uit Egyptische spaargelden gevormde reservefonds voor de expeditie naar Dongola kan worden besteed.

Duitschland heeft dit toegestaan, omdat het gaarne de vijandschap tusschen Engeland en Frankrijk ziet toenemen, wijl het hoopt Engeland, dat door de Transvaalsche gebeurtenissen anti-Duitsch is geworden, weer naar zich toe te lokken ; en voorts omdat zijn beide bondgenooten het wenschen : Italie, wijl de Engelsche expeditie het van de zijde der derwischen tegen Eritrea dreigend gevaar zou afwenden ; Oostenrijk, wijl het gaarne Rusland een hak zet.

Dat de Franschen en Russen tegen de expeditie zijn, is te verklaren ; dat echter Engelsche parlementsleden er zich tegen verzetten, is wonderlijker. Het moest dan ook een radicaal, de heer Morley, zijn, die in het Lagerhuis voorstelde, de begrooting te verminderen met 100 pond sterling als bewijs van afkeuring van de in Egypte gevolgde politiek der regeering.

Minister Chamberlain verdedigde deze politiek, welke hij noodzakelijk noemde in het belang van Egypte. De moeielijkheden, zeide hij, betreffende eene ontruiming zijn grooter, dan men verwacht had, en er zal nog lang tijd voor noodig zijn, voor Egypte zich zelf staande kan houden. De hoop van elk patriotischgezind staatsman is, dat Soedan zal worden heroverd. De val van Kassala zou een gevaar opleveren voor Egypte, maar, ging de minister van koloniën voort, wij hopen, dat ons oprukken dien val zal voorkomen. Bovendien zou, door aldus Egypte te verdedigen, ook hulp worden verleend aan Italië. Wij zijn in deze politiek niet geïsoleerd, vervolgde de spreker. Duitschland ondersteunt ze, Oostenrijk keurt haar goed, Italië dankt ons, en men ziet niet in, waarom Rusland en Frankrijk het niet eens zouden zijn met de andere mogendheden. Het oprukken der troepen kan zich uit strekken tot aan Dongola, doch dit hangt af van de tegenwoordige politieke omstandigheden. Het zal beperkt blijven tot de onmiddellijke behoeften van Egypte.

De motie-Morley werd daarop verworpen met 288 tegen 145 stemmen.

Intusschen heeft de Fransche minister Berthelot de portefeuille van Buitenlandsche Zaken neergelegd.

ADVERTENTIES

LAS MÁQUINAS Y LOS HOMBRES

Todo lo que vamos á hacer hoy, es una pregunta simple y clara, que cualquiera persona puede contestarse. ¿ Por qué echamos grasa en las carretas, carros y coches de los ferrocarriles ? Naturalmente que es para que puedan correr con más facilidad. Tal vez ustedes creerán que este punto es demasiado trivial para ocuparnos de él, mas perdónnenos y detengámonos en él un momento mas largo, veamos.

Se pierde cerca de una tercera parte de la fuerza de cualquiera máquina en alcanzar la fricción de sus propias partes, á pesar de la grasa y del aceite que se la echa ; de manera que de tres máquinas solo dos no son de alguna utilidad. Este es un gran hecho, ¿ no es verdad ? Sí, y de aquí que los inventores están ideando constantemente nuevos medios para reducir la fricción.

Ahora pués, el cuerpo humano es una máquina impelida por el calor, justamente como lo es una locomotora, y cualquiera cosa que la retarde puede considerarse como fricción ; pués bién, ¿ Qué no darían los autores, los abogados, los eclesiásticos y todos los que trabajan con el cerebro, por algo que les conservase siempre sus entendimientos claros y fuertes ? ; ¿ qué no daríamos cualquiera de nosotros por algo que tuviera el poder de impedir los dolores, la debilidad y la fatiga ? ¿ Sé yo de algo que lo consiga ? Si lo supiera podría vender el secreto por más dinero que se haya jamás visto en toda Europa, pero lo que sé es una cosa y se les diré dentro de un minuto y de balde. La siguiente carta les hará ver lo que quiero decir :—

" En su última carta," nos dice un corresponsal, "Vds. dicen que encontraban estraño que yo perdiese carne tomando su remedio ; Vds. tenían razón en decirlo ; pués al mismo tiempo también tomaba las aguas de manantial, y cuando dejé de tomarlas y sólo continué tomando el remedio de Vds. aumentaba en carne de día en día, en resumen la historia de mi enfermedad es como sigue.

" He sufrido de dolores de estómago desde más ó menos desde que fui colegial, sin embargo que en ese tiempo sólo eran de un carácter ligero, después de algún tiempo me ordenaron que me hiciera cargo de la parroquia de Torrecilla en Alcañiz, provincia de Teruele Allí tuve un fuerte ataque, cuya influencia me duró por ocho meses, en realidad que me encontraba en un estado muy lamentable.

" Después de la epidemia del cólera del año de 1885 fuí nombrado beneficiado de esta iglesia y parroquia ; entonces me volvieron los dolores, mi digestión era muy mala y tenía de cuando en cuando ataques de mareo y vómito, pero en los seis últimos años la enfermedad aumentó tanto que por consejo de un doctor del lugar me fuí á los Baños de Sobron. Todo marchó bién por el primer año, pero en el segundo año me encontré completamente descompuesto y sin apetito alguno. Los ataques que se me presentaban fueron tan violentos en varias ocasiones que aun alarmaron al digno profesor y amigo mío.

"La enfermedad se había hecho tan seria que la conté á cierta persona, quien me aconsejó que ensayara el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, diciéndome que tenia confianza en que me restablecería. He estado tomando el Jarabe desde Julio de 1894, cuyo efecto de bondad se manifestó poco después de principiarlo á tomar, el padecimiento disminuia rápidamente y desde entónces no he tenido más dolores, vómito ni mareo ; al contrario tengo magnífico apetito y me estoy poniendo fuerte y gordo, en resumidas cuentas me siento como si solo tuviera *veinte años de edad*, no obstante de que como á pasto de todo lo que apetezco siendo mucho de lo que como muy indigesto, según me parece. Quedan Vds. en libertad para publicar este testimonio de gratitud para con el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, á condición que Vds. sólo hagan uso de mis iniciales, puesto que la ciudad y mi profesión son suficientes para todo el mundo que quiera hacerme alguna pregunta. (Firmado) P. J. L. Presbítero, Epila, Provincia Zaragoza, 20 de Febrero de 1895."

El padecimiento de nuestro corresponsal fué indigestión ó dispepsia crónica, con sus desastrosos efectos en todo el sistema. Cuanto sufrió y se mortificó él mismo yá nos lo dice ; ninguna otra enfermedad interviene tanto con el trabajo y echa á perder el sosiego y la felicidad humana, como esta enfermedad de que hablamos. Casi todo el mundo sufre de ella, no pasa por alto á nadie :—es el enemigo de la juventud y de la vejez, cualquiera que sea el trabajo de los empleados, yá sea con el entendimiento ó físicamente ó de ambos modos.

Por siglos han buscado los hombres en vano un remedio hasta el encuentro afortunado del Jarabe Curativo de la madre Seigel. El gran éxito de esta medicina en curar los peores casos queda atestiguado por toda gente del mundo. Si alguno de Vds. está enfermo no debe hesitar en tomarlo inmediatamente. (3)

OPROEPNG
VAN
Crediteuren en Debiteuren

Allen, die iets te vorderen hebben van- of schuldig zijn aan de firma

Jones & Borchert,

worden hierbij opgeroepen om binnen den tijd van éene maand, van h n af gerekend, hunne vorderingen in te dienen bij- of het door hen verschuldigde te voldoen aan den ondergeteekende, die met de liquidatie van bovengemelde firma belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.
C. A. Jones.

LLAMAMIENTO
DE
Acreedores y deudores

Se llaman por la presente á todos los que tengan algo que reclamar, ó que adeudan algo á la firma

Jones & Borchert,

á que presenten en el término de un mes ; á contar desde la fecha de hoy, sus reclamos, ó paguen sus deudas al infrascrito, encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.
C. A. Jones.

BEKENDMAKING

De ondergeteekenden maken hierbij bekend, dat de vennootschap

Jones & Borchert

ontbonden en de eerst-ondergeteekende met de liquidatie daarvan belast is.

Curaçao, 30 Maart 1896.
C. A. Jones.
G. Borchert.

ANUNCIO

Los que suscribimos anunciamos que la razón social de

Jones & Borchert

ha sido disuelta quedando el primer infrascrito encargado de la liquidación de dicha firma.

Curaçao, 30 de Marzo 1896.
C. A. Jones.
G. Borchert.

SIGAR
"LA BELLA VENEZOLANA."
SOLAMENTE DI HAJA CERCA
I. S. SCHEIDELAAR
CAJA GRANDI—OTROBANDA

E sigarnan di es marca aki ariba ta trahá coe di mas grandi cuidao di masjar bon calidad di tabaco; nan tin un gustoe agradabel, i nan lo ta bendé pa prijs masjar barata di f 1,75 pa caha di 50 sigar.

Bin cumpra anto e sigarnan

—"La bella Venezolana"—

pa combenci boso di nan bon calidad.

Curaçao, 7 Marzo 1896.

TEKOOP
bij J. S. Scheidelaar,
Breedestraat, Overzijde.

Vaatjes loodwit in olie en andere Holl verfwaren, 1ste qualiteit Spaansch- en Friesch groen, Holl. lijnolie, raapolie, Hubbuck's zinkwit en Hubbuck's lijnolie, bollenblauw, etc. Plaatijzer, zink, blik, dik rood pladkoper, Pompen en daarvoor dienende vertinde buizen, mokers, keggen, bancatin, kopersoldeer, koperen regenbakskranen, bankschroeven, maten, voor natte en droge waren, koperen en ijzeren gewichten, draadnagels, etc., echte Cooymans-likeuren en elixer, zwarte thee, cocoszeep, Eau-de-Cologne, witte en gekleurde bloemen, Holl. Flanel, papier met enveloppen, schoolschriften, kroonpennen, griffels, Kerkwierook, boekjes goud, lampenpitten, spiegelkoord, etc., etc.

Curaçao, 17 Januari 1896.

J. H. M. Ellis,
ARTS,

Genees- Heel- en Verloskundige- is dagelijks te consulteeren van 8—9 's morgens en van 3—4 's namiddags. Voor minvermogenden van 7—8 's morgens.

SEBASTOPOL-STRAAT No. 249
Telephoon N° 126.

TYD-TAFEL.
DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"
TUSSCHEN
NEW-YORK,
LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas	Venezuela	Philadelphª	Caracas	Venezuela	Philadelphª
Vertrekt van NEW YORK....	April 4	April 15	April 25	Mei 5	Mei 14	Mo 26
Komt aan te CURAÇAO	„ 10	„ 21	Mei 1	„ 11	„ 20	„ 29
Vertrekt van „	„ 11	„ 22	„ 2	„ 12	„ 21	„ 30
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 12	„ 23	„ 3	„ 13	„ 22	„ 31
Vertrekt van „	„ 13	„ 24	„ 4	„ 14	„ 23	Juni 1
Komt aan te LA GUAYRA..	„ 14	„ 25	„ 5	„ 15	„ 24	„
Vertrekt van „ ..	„ 17	„ 2[illegible]	„ 8	„ 18	„ 27	„
Komt aan te PTO. CABELLO	„ 18	„ 29	„ 9	„ 19	„ 28	„
Vertrekt van „	„ 18	„ 29	„ 9	„ 19	„ 28	„
Komt aan te CURAÇAO	„ 19	„ 30	„ 10	„ 20	„ 29	„
Vertrekt van „	„ 21	Mei 1	„ 11	„ 20	„ 30	„
Komt LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„ 22	„ 2	„ 12	„ 21	„ 31	„ 1
Komt aan te NEW-YORK....	„ 2[illegible]	„ [illegible]	„ 18	„ 27	Juni 6	„ 1

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April 11	April 22	Mei 2	Mei 12	Mei 21	Mei
Komt aan te MARACAIBO....	„ 12	„ 23	„ 3	„ 13	„ 22	„ 1
Vertrekt van "	„ 18	„ 28	„ 8	„ 17	„ 27	Juni
Komt aan te CURAÇAO......	„ 19	„ 29	„ 9	„ 18	„ 28	„ 7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

[illegible]